

ES DRAC DES POU

Hi havia una vegada un Senyor que tenia tres fills, en Joan que era es major, en Pere que era es segon i en Miquel que era es petit.

Aquest senyor tenia un hort, des que se'n cuidaven es tres fills. Es senyor tenia s'hort molt gelós, sobretot una perera que feia unes peres molt bones, ben grosses i polides, i molt dolces.

Un dia van veure que hi faltaven peres, que de nit els hi havien pres. Així que es Senyor va anar fins a s'hort i els hi va dir a nes tres fills:

- Mirau hem de fer guàrdia, que ens prenen ses peres tan bones i tan polides que ens fa sa perera. Jo n'estic molt gelós i hem de fer guàrdia per veure qui ens les pren. Qui hi vol anar des tres avui vespre?

En Joan, es major, diu:

-Anit hi aniré jo.

Es Senyor tenia un quarto amb moltes espases, i diu

- quina vols?

- sa mes lluenta. Va respondre en Joan

Agafen una espasa grossa i lluenta, ben fregada, i es vespre quan era hora de partir sa mare li diu:

- I ara te n'has d'anar a fer sa nit a s'hort??

- Clar, és es vespre que ens ho prenen. Li va respondre en Joan

- Agafa una manta per tapar-te que anit farà fred.

En Joan agafa sa manta que li havia preparat sa mare, s'espasa que li havia donat son pare i se'n va cap a s'hort.

Devers mitja nit. "Tris-tras, tris-tras, tris-tras". Es presenta un drac. Un drac molt gros i se'n va cap a collir ses peres. N'omple bon paner i se'n va.

En Joan, en tost de sortir amb s'espasa a fer-li front, encara es va amagar més. Va tenir tanta por que no es va moure de sa vorera on era tapat amb sa manta. Tant com s'atracava es drac, més s'amagava.

-Qualsevol surt! me posarà sa mà damunt i m'esclafarà es drac aquest. Quan va ser un poc de dia va tornar cap a ca seva

- Com ha anat? que l'has agafat? Demanava son pare.

- Mon pare! agafar-lo? ha vingut un drac tan gros, que m'ha fet tanta por que he pensat. Si me posa sa mà damunt em matarà.

- Jo t'ho deia que no hi havies d'anar! Ves-te'n as llit! que estàs enredat de fred!
El renyava sa mare.

En tornar arribar es vespre, son pare diu: Qui és que hi ha d'anar avui?

I es segon, que era en Pere, diu:

- Jo hi aniré avui.

- Idò venga Pere, quina espasa vols tu?

- Igual que en Joan, sa més bona, grossa i lluenta

Despengen una espasa des quarto que en tenien moltes i en Pere agafa s'espasa i sa manta que li tenia preparada sa mare se'n va cap a s'hort.

A mitja nit una altra vegada: "Tris-tras, tris-tras, tris-tras"... ja tenim es drac que ve.

- Ui.. en Joan ha dit que era gros, i és ver que es molt gros. Jo no surt.

- Encara es va arraconar més i es va ben tapar amb sa manta perquè no el pogués veure. Res de sortir i fer-li front.

I es drac va fer igual. Agafà un paner gros i ben polit de peres, ses més madures, i se'n va anar.

Així, quan es fa de dia, en Pere torna cap a ca seva

- Com ha anat? com ha anat?

- Com ha anat? ben igual que en Joan. Ha vingut un drac tan gros que si me posa sa mà damunt me mata i no he volgut sortir.

Es petit que era en Miquel diu:

- Ho sou covards. Jo estic atordit que tingueu tanta por.

- Bé Idò, ara veurem tu què faràs. A veure si ets tant valent!

- Quina espasa vols?? Li demana son pare

- Sa més vella i sa més rovellada.

- Que es possible que diguis açò? li demanava son pare.

- Sí, si, sa més vella, rovellada i flaca vull.

Son pare va dins es quarto de ses espases, i agafa de per un racó una espasa vella i li dona.

Arriba es vespre i sa mare diu.

- Venga miquel, jas sa manta.

- Caa.. jo no en vull cap de manta, me farà nosa. Es dos germans majors quan el sentien deien:

-Veuràs en Miquel, tan valent, es retgiró que prendrà en veure es drac arribar.

Així en Miquel parteix es vespre cap a s'hort i en tost de posar-se a sa vorera ben amagat, s'enfila dalt sa perera. Devers mitja nit tris tras ja ve es drac. I ell dalt sa perera amb s'espasa.

Es drac agafa es llençol per posar enterra per agafar ses peres que queien. Però com que ja n'havia collides tantes ja no n'hi havia gaire i es drac va decidir enfilarse dalt sa perera. En Miquel quan es drac posa sa cama per pujar dalt sa perera agafa s'espasa, li envela espasada i li talla una cama.

Es matí, en Miquel agafa sa cama i se'n va cap a ca seva. I es drac, venga jutoris, i venga sang i venga sang.

- Aquí he mort es drac -va dir en Miquel- era es drac que ens robava ses peres. Mirau, aquí hi ha sa seva cama.

Es germans quan van veure que es petit amb s'espasa vella havia mort es drac i ells no havien fet res, es van ben empegueir.

Van dir: Mon pare, hem d'anar a veure on acaba sa sang, perquè es drac a qualque banda haurà caigut mort, perquè perdia molta sang.

Se'n van a s'hort i segueixen i segueixen es regalim de sang que deixava es drac fins que van arribar a una llosa molt grossa.

Aquí hi haurà es drac -van pensar. Van destapar sa llosa i van trobar un pou molt fons. Hem d'anar a ca nostra a cercar cordes i hem d'anar aquí baix a veure què hi ha. Aquí baix hi deu haver es drac i qualque cosa deu tenir amagada.

Se'n van a ca seva i duen cordes. Però hem de dur una campaneta per avisar. Qui vol anar-hi primer? son pare diu, en Joan que és es major. Però en Joan, carregat de por. A veure què hi trobarem... El fermen, amb sa condició que quan sentissin sa campaneta

l'estirarien per amunt. Fermen en Joan per davall es braços i amollen sa corda amb en Joan per avall. En Joan va començar a veure fosca, es va retgirar i va tocar sa campaneta perquè l'estiressin per amunt. clinc clinc clinc.

Què has vist? No ho sé que he vist. Molta fosca i he tingut por. Jo no hi vaig per avall. Idò Pere, et toca a tu. Ara hi he d'anar jo? fermen en Pere i passa igual. El fermen amb sa condició que quan ell toqués sa campaneta, per amunt. Així tenim que amollen en Pere i també quan va ser un tros avall clinc clinc clinc. Sa campaneta i per amunt.

En Pere va anar un poc més avall, però també va veure fosca, es va retgirar i va picar sa campaneta perquè l'estiessin per amunt.

I en Miquel que riu: Ho sou covards!

Bé, ara veurem que faràs tu valent! ja vorem, ja vorem.

Desfan en Pere i fermen en Miquel, i en Miquel diu. Amb sa condició que quan senti sa campaneta, en tost d'estirar-me per amunt m'amollem més per avall.

Però Miquel, que estas sonat? que saps que dius? si si, jo vull anar a descobrir on hi ha es drac.

Amb sa condició que quan fos baix en fer tres tocs l'havien de pujar.

Així amollen en Miquel per avall, clinc clinc, més per avall, clinc clinc, més per avall.

Quan en Miquel va ser baix de tot, borina per allà baix a veure què troba i així que veu una jove arraconada a un racó. Una jove Rotja, guapa. En Miquel va agafar sa jove, la va fermar a sa corda, va fer tres tocs i, au, per amunt que els estiren. Es drac l'havia robada i no podia sortir des pou.

En Joan i en Pere s'enimoren d'aquesta jove guapa, rotja. Però en Miquel els diu: Torneu amollar sa corda.

Tornen amollar sa corda per avall i en Miquel torna a voltar per dins sa cova i troba una altra jove. Un poc més castanyenca, ben mona també. La ferma, torna fer tres tocs i tornen a pujar sa jove.

Aquell jovenet diu que tornin amollar sa corda. Així tenim una altra jove dalt i en Joan i en Pere dalt es pou ben enimorats. Si tu la vols rotja, si jo no li vull tant, si aquesta m'agrada més, si a jo m'estim més s'altre... i son pare sent que sa corda va per avall i as cap d'una estona en Miquel troba una altra jove, morena, amb uns ulls... però tan guapa. La ferma, fa tres tocs i la pugem per amunt.

En Joan i en Pere es barallaven per ses joves, i quan ja ho tenien mig aclarit, van veure arribar sa tercera. Com que era sa més hermosa, tots dos la van voler i van tornar a discutir.

Tan engegats estaven que ja no es preocupen de res més, amollen sa corda i ja no pensen en en Miquel que està per dins es pou. I en Miquel quan veu que han tirat ses cordes i ell no pot pujar. A veure com ho faig. Va voltant per dins sa cova, que era un pou i no troba ni sang ni es drac.

Sa qüestió que troba una oca, que és com un ànec però més gros. Amb unes ales ben grosses. Idò que hi fas aquí? es drac em va robar i crec que un dia me matarà i me menjarà. I es drac on és? no ho sé. Que voldries sortir? clar que voldria sortir però com ho hem de fer?

Es germans ja han tirat ses cordes, jo no puc sortir, m'han abandonat. Estava un poc preocupat. I així voltant voltant troben un benet. I que fas aquí? es drac me va robar, em te aquí i crec que un dia me matarà i em menjarà. Que em voldries salvar a jo? i diu si! idò t'hauré de matar, donar menjar a s'oca i que ella me faci sortir volant. Si no li don menjar no podrem sortir.

Es benet, en veure que si no moria per salvar en Miquel i s'oca moriria per fer de sopar des drac, va estar conforme amb es tracte. En Miquelet amb s'espasa va matar es benet. i es va fermar ses cames. Va pujar damunt s'oca i aquesta li va dir, Cada vegada que faci Oc m'has de donar un poc de carn perquè sinó jo no tindre força per pujar. Parteixen i quan eren un tros amunt a s'oca se li acabaven ses forces, Si no me dones menjar, no pujarem. Talla un tros de carn i li dona. Fins que va tenir carn li va donar carn. Quan va ser boni dalt li va faltar un tros de carn, i s'oca ja no tenia força i diu: Miquel que acab sa força. Si no tenim més carn, no sé si acabarem de pujar. Agafa s'espasa i es talla un tros de cama i li dona a s'oca i veng a per amunt fins dalt sense trobar es drac.

Rondalla contada per na Magdalena Pons (Nena de Binicanó)

Quan va ser dalt no va veure ningú, ni es germans, ni ses joves ni son pare. Va agafar sa campaneta i se'n va cap a ca seva.

Com es que tens tanta sang a sa cama? -va dir s'oca. Perquè he acabat sa carn des be i per poder-te donar carn,m'he hagut de tallar un tros de sa cama meva..

S'oca va fer Oc i va treure es tros de carn de sa cama que s'havia menjat. En Miquel amb un poc de saliva s'ho va curar i va partir cap a ca seva.

En sentir sa campana son pare va sortir i va cridar! i açò és en Miquel! i com ha sortit des pou? En Miquel li va explicar com ho havia fet.

I li va dir que es germans no l'havien esperat.

De ses tres joves, En Joan es va casar amb sa rotja, en Pere amb sa segona i en Miquel amb sa morena que era sa més hermosa.

Però sa riquesa més grossa que els va repartir son pare va ser per a en Miquel perquè va demostrar ser més valent que es germans que el van deixar abandonat tirant ses cordes dins es pou.